

35 contes de xiquets i xiquetes

Relats guanyadors del II Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

lletra
nova

bromera

EL MEU AMIC EL DIRECTOR

JESÚS BLASCO RAMÍREZ

Fa molt de temps hi havia un xiquet que es deia Xum Li. Tenia 10 anys, als 8 anys ja va començar a treballar. Vivia en un barri pobre de Taiwan en una casa molt menuda amb els seus pares i els seus set germans.

Tots els dies matinava molt per anar a treballar a una fàbrica de sabates; quan eixia del treball pensava que era molt afortunat perquè els seus germans treballaven en una pedrera i sempre eixien molt cansats i amb les mans fetes pols, ell sols havia d'embolicar sabates, posar-les dins d'unes caixes i res més, però es cansava molt d'estar tot el temps dret.

Quan eixia del treball passava pel costat d'un edifici que li cridava molt l'atenció (ell li deia la gran fàbrica), d'on veia que els xiquets eixien amb motxilles.

Un dia Xum Li va preguntar a son pare què feien en la gran fàbrica. Son pare li va preguntar què era

això de la gran fàbrica i Xum Li va explicar-li que era l'edifici que veia en eixir del treball. Son pare li va dir que allò no era cap fàbrica, era una escola on aprenien a llegir, escriure, sumar, restar i moltes coses més.

Xum Li va preguntar a son pare si ell també hi podria anar, però aquest li va dir que no, que de vegades es quedaven sense poder comprar menjar i per això era necessari que treballaren tots.

Convençut que no podia anar a l'escola, va anar a jugar amb els seus amics amb joguets de fusta i amb una pilota vella que es van trobar.

Un dia, com que Xum Li era tan curiós, va decidir escapar-se del treball per a saber millor què feien en l'escola. El conserge, creient que era un xiquet del col·legi, el va portar davant del director. Xum Li li va dir que no volia res fer roí, sols volia vore com aprenien els xiquets. Aleshores el director li va preguntar si sabia llegir i escriure. Ell li va dir que no, que mai havia anat a l'escola perquè treballava. El director li va dir que, si volia, podia anar al col·legi després del treball. Xum Li li va dir que sí.

L'endemà els seus amics li van preguntar que per què no havia anat a jugar, al principi li feia vergonya, però va acabar dient-los que havia anat a l'escola i si algú d'ells hi volia anar amb ell, podia. La majoria es van riure dient que era una tonteria, però a un li va paréixer molt interessant, era el seu amic Li.

A partir d'aleshores, tots els dies quan eixien del treball anaven contents al col·legi. Encara que eren sols dos hores al dia, posaven tant d'interés que aprenien molt ràpid a llegir, escriure, sumar, restar i moltes coses més.

Així passaven els dies i a Xum Li li agradaven les històries, però en sa casa no hi havia paper ni llibretes, així que un dia li va demanar a l'encarregat del seu treball uns fulls per a escriure. L'encarregat li va dir que no, que pensara en el treball i no en tonteries. La secretària que ho va sentir tot i era molt bona persona li va donar els fulls.

Al cap de pocs dies Xum Li va tindre escrita la seua història. La va ensenyar als seus pares i no ho podien creure. Xum Li els va dir que volia donar-los una sorpresa, els va explicar com cada dia anava amb el seu amic després de treballar al col·legi. Els seus pares es van posar molt contents.

Xum Li va portar-li la història que havia escrit al director, era tan bonica que es va quedar al·lucinat i va pensar que es podria publicar, li va demanar que li la deixara. Xum Li estava tan agraït que li la va regalar. El director li va regalar un llibre d'aventures.

Passat el temps, un dia, en casa de Xum Li van rebre una gran notícia, el seu llibre havia sigut publicat. Xum Li no s'ho podia creure, va agafar el llibre i corrents es va presentar en casa del seu amic

Li. Es van vendre milers de llibres i gràcies als diners que van guanyar ell i els seus germans van deixar de treballar i van anar a l'escola.

Xum Li va seguir escrivint llibres i, avui en dia, dirigeix una escola al seu barri on van tots els xiquets.

EL TALLER DEL PARE NOEL

PAULA BUENO FERNÁNDEZ

Hi havia una vegada un taller que solament existia al Pol Sud. En aquest taller, moltes persones treballaven durant tot l'any, però la gent es pensava que només feien feina els dies de Nadal.

Abans d'arribar el dia Nadal, un estrany homenet amb les orelles punxegudes va eixir d'aquell taller tan estrany i ràpidament va muntar en un trineu amb quatre cérvols voladors.

Després d'entrenar els cérvols voladors durant algunes setmanes, i pròxim el dia de Nadal, va eixir un altre homenet i, una vegada va acoblar el carruatge als animals, va posar darrere dels seients uns quants sacs plens de regals.

Aquests sacs portaven dins tot tipus de regals, des de nines, cotxes, pilotes, fins a llibres, bolígrafs, roba, llibretes i sobretot grans quantitats d'amor, pau, amistat i felicitat.

Darrere de l'homenet va eixir un home alt, gros, d'incalculable edat, amb un gran somriure, vestit tot de roig i amb una barba molt llarga de color blanc.

L'home de roig era conegut en moltes parts del món, i segons en quina l'anomenaven de diferents maneres (el Pare Noel, Santa Claus, Sant Nicolau, etc.), però a pesar de tots els noms i llocs, sempre era la mateixa persona.

El Pare Noel va eixir del taller i va muntar al caruatge, arrossegat pels cérvols voladors, ensinistrats pels homenets, ràpidament va eixir volant perquè havia de deixar tots els regals que portava als xiquets i xiquetes del món.

L'home de barba molt llarga i de color blanca, abans de començar el seu viatge per repartir els regals, havia llegit totes les cartes que els xiquets li havien enviat dies abans, i en les quals li demanaven els regals que volien rebre.

Els xiquets que li havien enviat les cartes al Pare Noel li demanaven tots els joguets coneguts, sense saber si això seria possible.

L'home del gran somriure, i vestit de roig, sabia que hi havia xiquets que demanaven moltes coses i uns altres que en tenien prou amb un petit regal, per això havia de donar els regals que portava de forma que tots els xiquets estigueren contents.

L'home d'incalculable edat va pensar que la millor manera de repartir els regals seria donar a cada xiquet allò que li fera falta i no el que havia demanat.

A Aixa, una xiqueta a qui els seus pares li donaven tot el que demanava, li portaria un llibre, i d'altra banda a un xiquet que treballava i no podia anar a l'escola, li portaria joguets per a entretenir-se i material escolar per a dependre.

En arribar la nit de Nadal, em va sonar un soroll familiar: «ho, ho, ho». El meu pare em va dir que enguany el Pare Noel em portaria molts regals. Ja el meu pare m'havia dit que vivia al Pol Sud, qui era l'home vestit tot de roig i per què portava un trineu ple de regals. Aleshores ja sabia també quins eren aquells homenets tan estranys, eren els donyets ajudants del Pare Noel.

Aquella nit màgica jo vaig veure com el Pare Noel, aquell home de roig, estirava d'un orella una vegada i es ficava dins la xemeneia, i si estirava de l'altra orella dues vegades feia els regals a la grandària corresponent. També vaig veure com posava cada regal, com el tornava a la grandària corresponent, com es ficava dins de les xemeneies... jo li deia al Pare Noel.

—Com pots fer això tan meravellós? —li vaig dir.

—Per alguna raó les persones diuen que el Nadal és màgic.

Deixats els regals en la meua casa, aquell home gros va eixir corrent i es va muntar en el seu trineu. Tenia molta pressa perquè la resta de xiquets l'estaven esperant.

Arribada l'hora d'obrir els regals, em vaig adonar que d'allò que havia demanat en la carta, només m'havia portat una cosa, i del que havia demanat per als meus pares, solament havia deixat un sobre amb una carta dins.

Com que no m'havia portat el que li havia demanat, em vaig posar molt trista, i els meus pares, en adonar-se de la meua tristesa, em van deixar llegir la carta que els havia portat el Pare Noel: «un xiquet mai pot tindre tristor per no tindre moltes més coses de les que realment necessita. Un xiquet tindrà dret a posar-se trist quan no puga tindre el que vertaderament necessita».

Quan vaig llegir aquesta carta, no podia entendre el missatge, per tant vaig demanar als meus pares que m'explicaren el que volia dir.

Una vegada els meus pares em van donar una explicació, i em van raonar el contingut del missatge, vaig traure una conclusió: «moltes vegades, els xiquets som egoistes, mai tenim prou coses, demanem més i més, i no pensem ni ens recordem que hi ha grans quantitats de xiquets que mai han tingut, ni tindran, un xicotet joguet per a jugar, ni un petit llibre per aprendre a llegir».

La meua tristesa, que tenia quan vaig obrir el regal del Pare Noel, es va tornar ràpidament en un gran somriure. Els meus pares, en adonar-se del meu canvi d'actitud, em van preguntar quin era el motiu. Amb un somriure als llavis i una llàgrima als ulls, els vaig respondre: «no solament per Nadal, sinó tot l'any, hem de pensar que hi ha xiquets que es troben pitjor que jo, i per tant, tinc pressa per escriure la carta al Pare Noel de l'any que ve, per a així poder demanar-li que tots els xiquets tinguem les coses que necessitem per a disfrutar de la nostra infància».